

กรรม ๑

หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี

วันนี้จะเทศน์ถึงเรื่องกรรมให้ฟัง คนไม่ค่อยจะคิดถึงกรรม
คิดก็คิดไม่ละเอียดถี่ถ้วนเฟิ่นๆ เห็นว่าเวลาตายด้วยประการ
ต่างๆ อุบัติเหตุเกิดขึ้นก็เรียกว่ากรรมของคนนั้น แท้ที่จริงนั้น
กรรมมันยังลึกซึ้งไปกว่านั้นอีก อย่างท่านว่า

สัพเพ สัตตา ลัทธะสัมปัตติโต มา วิคัจฉันตุ

**สัพเพ สัตตา กัมมัสสะกา กัมมะทายาทา กัมมะโยนิ
กัมมะพันธู กัมมะปะฏิสะระณา**

**ยัง กัมมัง กะริสสันติ กัลยาณัง วา ปาปะกังวา ตัสสะ
ทายาทา ภาวิสสันติ**

อย่างนี้เป็นต้น คนเราถ้าไม่มีกรรมก็ไม่เกิด มันมีกรรมจึง
ค่อยเกิด ถ้าหมดกรรมหมดเวรแล้วก็หมดเรื่องกัน ถึงพระ
นิพพานเลย ตอนนี้มีกรรมอยู่นั้นแหละ จึงได้มาเกิดเป็นคน
มาเป็นสัตว์สาราสิ่งทุกประการที่เกิดมานั้น ล้วนแต่เป็นกรรม
ทั้งนั้นแหละ **สัพเพ สัตตา ลัทธะสัมปัตติโต มา วิคัจฉันตุ**

เราทำกรรมอะไรไว้ย่อมได้รับกรรมอันนั้น ทำกรรมดีกรรมชั่วก็
ต้องรับกรรมอันนั้นที่เราทำ ไม่ใช่คนอื่นทำให้ ไม่ใช่ทำให้คนอื่น
เราทำเอง เราได้เอง อันนี้เป็นการตายตัวอยู่ในนั้น จะ
เปลี่ยนแปลงพลิกไหวไปไม่ได้

กัมมัสสะกา เราทำ กัมมะทายาทา กรรมอันที่เราทำแล้ว
เราต้องรับเป็นทายาท คือว่าเป็นรับผลกรรมนั่นเอง **กัมมะโยนิ**
เรามีกรรมเป็นกำเนิด คือได้เกิดมาเป็นมนุษย์ มาเป็นสัตว์ ที่เกิด
มาเรียกว่ากรรม **กัมมะพันธุ** **กัมมะปะฏิสะระณา** เรามีกรรม
เป็นเผ่าพันธุ์ **กัมมะปะฏิสะระณา** เราต้องอาศัยกรรม คนเรา
เกิดขึ้นมาต้องอาศัยกรรม เดียวนี้ก็ต้องอาศัยกรรมอยู่ คือการ
กระทำนั่นเองเรียกว่ากรรม เราทำดีทำชั่วก็ คือเราเกิดมาต้องทำ
ไม่ทำอยู่เฉยๆไม่ได้ เหมือนกับท่อนไม้ท่อนฟืนนี้ไม่ได้ คนไม่ทำ
กรรมอะไรเรียกว่าคนตาย มีจิตวิญญาณเข้าครอบครองแล้วต้อง
มีกรรมทุกคน เรียกว่ากัมมะปะฏิสะระณา ทำกรรมดีก็เรานั้น
แหละทำ ทำกรรมชั่วก็เรานั้นแหละทำ

ยัง กัมมัง กะริสสันติ เราจะทำกรรมอันใดไว้ ถ้าเมื่อเป็น
เช่นนั้นเราจะทำกรรมอันใดไว้ ให้เลือกเอา ดีหรือชั่วให้เลือกเอา
ถ้าเห็นว่ากรรมชั่วทุจริต เป็นผลให้เกิดทุกข์ เราก็เว้นเสีย กรรมดี
เป็นเหตุให้เกิดสุข นำมาซึ่งความสุข เราก็ประกอบแต่ความดีอัน
นั้น แต่ก็ยังเป็นกรรมอยู่นั้นแหละ ประกอบทั้งดีและชั่วเป็นกรรม
ทั้งสองอย่าง แล้วจะไปพ้นจากกรรมได้อย่างไร

เราอาศัยกรรมเช่นนี้แล้ว เห็นชัดเจนด้วยตนเอง ว่าไม่มีใคร
ทำให้เรา เราเกิดมาต้องพึ่งกรรม อยู่ทุกวันนี้ก็คือกรรม คือทำดี
ทำชั่ว เราก็ต้องได้รับกรรมนั้นต่อไปอีก ไม่มีที่สิ้นสุด (วัฏ)
สงสารนี้ว่าจะยืดยาวนานแสนนานที่สุด ที่จะพ้นจากกรรมได้
ยาก เกือบจะมองไม่เห็น ธิบหรือเสียเลย กรรมเราทำทุกคนที่ทำ
อยู่นะ แต่ไม่ใช่ของเหลือวิสัยที่คนเราจะทำให้พ้นจากกรรมได้
ด้วยการประกอบคุณงามความดีอันเป็นโลกุตระธรรม พระธรรม
ทั้งหลายทั้งเป็นโลกียะและโลกุตตระ พระองค์ไม่ได้ผูกขาด ใคร
ทำก็ได้ ถ้าตั้งใจทำ พระองค์ชี้ทางเฉยๆที่เป็นโลกียะ โลกุตตระ
พระองค์ชี้ทางเฉยๆ พระองค์ไม่ได้ผูกขาด

คนไม่เชื่อกรรม หลงในกรรมของตนและของคนอื่นในโลก
อันนี้ อย่าได้พากันเห่อเหิมตื่นเต้น เรื่องไม่ดีต่างๆ ชาวเล้าลือ
เอ็กเกริกเฮฮา ทางโน้นทางนี้อะไรต่างๆ ตื่นเต้นกันไปหมด บาง
ทีก็อาจารย์นั้น อาจารย์นี้แก้กรรมแก้เวรได้ โอ้โห้ย ตายแล้ว ใคร
จะไปแก้ได้หนอ เป็นอาชีพของเขาต่างหาก แก้กรรมแก้เวรมัน
ต้องมีค่ายกครู อย่างน้อยยต้อง ๔๐ ๕๐ บาทขึ้นไป มันก็รวนนะสิ
มันแก้กรรมได้อย่างนั้น แล้วมันแก้ได้อย่างไรละ แล้วปลที่สุดก็
ตายด้วยกันทั้งหมด ฉะนั้นนั่นแหละ จะตายนั่นแหละ รูปเหริยญ
อาจารย์ดี วิเศษวิโส อยู่คงกระพัน อยู่ยงคงกระพันต่างๆ ยิ่งไม่
ออก แทงไม่เข้า ดีไม่แตกอะไรต่างๆ ตื่นเต้นกัน ตั้งเป็นร้อยเป็น
พันก็ซื่อกัน

บางทีรูปพระพุทธรูปนั่งอยู่ในโบสถ์อยู่ดีๆ เอาไปเป็นเครื่อง
คงกระพัน ไปบน ไปเช่นสรวง คนไม่มีลูกมีเต้า ไม่มีลูกมีหลาน
ไปบนบานศาลเจ้า เอาพระพุทธรูปนั่นแหละ อะไร ท่านจะรู้จะ
เห็นอะไรกัน ความตื่นเต้นความนิยมนับถือ คือไม่เชื่อกรรมเรื่อง
ผลของกรรมนั่นเอง บางคนทำไม่จึงต้องได้ลูกได้หลาน บางคน

ยังต้องอยู่คงกระพันพันอันตรายได้เป็นบางครั้งบางคราว อันนั้น
มันก็เป็นเพราะกำลังใจของผู้นั้นต่างหาก ความศักดิ์สิทธิ์เพราะ
กำลังใจคนนั้นต่างหาก เชื่อกแล้วก็กำลังใจมันแว่นแ่งลงไป มันก็
เป็นได้บางครั้ง ไม่ใช่เป็นทั่วไป ขอโชคขอลาภก็เหมือนกัน ถ้าขอ
ได้ คนทั้งหลายก็ไม่ต้องทำมาหากินแล้ว ถ้าขอโชคขอลาภก็รวย
ด้วยกันหมดทุกคนนั่นแหละ ขอแล้วก็ลองดูสิ ถ้าตนไม่ทำที่ใด
จะได้มีโชคมีลาภมาจากไหน คนที่ขอโชคขอลาภนั้นด้วย
กำลังใจนั่นแหละ ขยันหมั่นเพียรเข้า มันก็เลยบังเอิญให้เกิดให้มี
ให้ได้ ให้รู้มให้รวยขึ้นเท่านั้นแหละ

พระพุทธรูปไม่ใช่ของมีวิญญูญาณ เป็นโลหะอันหนึ่งต่างหาก
รูปเหรียญก็เป็นโลหะอันหนึ่งต่างหาก จะไปศักดิ์สิทธิ์วิเศษอะไร
กัน อาตมาอธิบายนักหนา อธิบายจนขี้เกียจอธิบาย ไม่เข้าใจทั้ง
เรื่องทั้งหลายเหล่านี้ ถูกรูป ถูกรูณ อย่าไปถือเป็นเรื่องของศักดิ์สิทธิ์
ถือคุณนั่นแหละตลอดเวลา มีคุณประโยชน์ตลอดเวลา คุณ
อย่างนี้พระพุทธรูปอย่างนี้เป็นรูปพระพุทธเจ้า รูปอย่างนี้เป็นครู
บาอาจารย์ของเรา เรานับถือคุณของท่าน แล้วทำดีอยู่

ตลอดเวลา เห็นรูปนั้นก็ไม่ว่าทำความชั่ว ท่านทำความดีอย่าง
นี้ ท่านเลยได้เป็นอย่างนี้ ได้เป็นรูปอย่างนี้ อย่างนั้นเราก็ทำ
ความดี เมื่อเราทำความชั่ว เราก็ระลึกถึงคุณ นึกถึงรูปอันนั้น
แหละ แล้วก็ละชั่ว อันนั้นไม่มีเสื่อมตลอดเวลาเลย ทำความดี
ตลอดเวลาเลย แต่อยากให้อยู่คงกระพัน ไม่ใช่ อยู่ยงคงกระพัน
ด้วยประการต่างๆ ไม่ใช่ ให้เข้าใจโดยนัยนี้แหละ อธิบายให้ฟัง
ให้เข้าใจโดยนัยนี้

พออาจารย์องค์นี้เก่ง ก็รูปถือศักดิ์สิทธิ์ คือรูปคืออาจารย์
นั่นนะ ผู้ใดถือก็ศักดิ์สิทธิ์ ลองคิดดูว่า คนชั่วก็ถือรูปอาจารย์องค์
นั้น คนดีก็ถือรูปอาจารย์องค์นั้น ต่างคนต่างอ้างอาจารย์คน
เดียวกัน คำห้าหั้นกัน ฆ่าฟันรันแทงกันด้วยประการต่างๆ
เดี๋ยวนี้โลกมันวุ่นวายก็เพราะถืออาจารย์องค์เดียวกันนั่นนะ

เดิมสุรายาเมา เข้าไปแล้วก็อวดอ้างว่ารูปอาจารย์ของชั้นจริง
คนนั้นก็ว่ารูปอาจารย์ของชั้นจริง ก็เลยฆ่าฟันกัน เกิดวินาศฉิบ
หายไปประการต่างๆ แท้ที่จริงก็อาจารย์องค์เดียวกัน อาจารย์
องค์นั้นเลยเป็นเหตุให้โลกยุ่ง เป็นเหตุให้คนวุ่นวาย ไม่ใช่ความ

สงบเสียแล้ว อาจารย์แทนที่จะนำมาซึ่งความสงบ อาจารย์
แทนที่จะสอนให้คนสงบ หรือสอนให้คนยุ่ง ให้คนเกิดมานะทีฐิ
ฆ่าฟันกัน ประหัตถ์ประหารกัน อธิบายมาอย่างนี้แหละ หลาย
ครั้งหลายหน นับครั้งนับหนไม่ถ้วน แต่มันก็คนกลัวตายว่าเงื
เถอะ คนชอบอยากได้โชคลาภ ฉันทรูปร่างแล้วก็เข้าใจว่าอยู่ยงคง
กระพัน อยู่ยงคงกระพันด้วยประการต่างๆ มันกลัวตายอยู่ตรง
นั้น เอออันนั้นเป็นที่พึง อันอื่นพึงไม่ได้ อยากโชคอยากลาภ
อยากรุ่มอยากรวย ก็เอออันนั้นแหละ มาเป็นเครื่องเป็นโชคเป็น
ลาภ

นี่แหละพุทธศาสนา มันแตกออกมาอย่างนี้ ของบริสุทธิ์หมด
จดแท้ๆ แต่เอามาเป็นของแปลกปลอม เข้ามาแทรกซึมด้วย
ประการอย่างนี้แหละ ศาสนาจึงไม่ถาวร ศาสนาจึงไม่ยั่งยืน
เดี๋ยวนี้เรียกว่า ศาสนาปลอมแปลงไปหมด แทบทุกแห่งทุกหน ที่
พูดเชื่อมั่นเออจริงเออจริงในพุทธศาสนานั้น มีน้อยนักน้อยหนา
คนที่เชื่อถือพุทธศาสนาแท้ๆมันมีลักษณะอย่างนี้ เชื่อ
พระพุทธเจ้า ไม่ยกโทษ ดูถูก นินทา ประมาท เหยียดหยาม

ตลอดชีวิต บางคนเชื่อพระพุทธเจ้า ก็เชื่อกันตายแหละ ถือ
พระพุทธเจ้า ถือคุณพระพุทธเจ้า ถือกันตายอีกแหละ ถ้าเวลา
เกิดอุบัติเหตุล้มตายหายสูญไปด้วยประการต่างๆ โอ๊ย คุณ
พระก็ไม่ช่วย เอาอีกแล้ว

ถือพระธรรมคำสอนพระพุทธเจ้า พระธรรมไม่มีตนไม่มีตัว
พระธรรมที่แนะนำตักเตือนเราให้ละชั่วทำดี ไม่สามารถที่จะทำ
ความชั่วได้เพราะพระธรรมตักเตือน เรารู้แล้ว เราได้ยินแล้ว เรา
ได้ฟังแล้ว สอนไม่ให้เรากระทำความชั่วความผิด เมื่อจะทำ
ความผิด สะกิดใจพลุบขึ้นมาเลย อันนั้นนะตัวพระธรรม ทำ
ความชั่วไม่ได้ อันนั้นนะตัวพระธรรมตักเตือน

พระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้า ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบรู้
แจ้งเห็นจริงแล้ว นำเอาคำสอนของพระพุทธเจ้า เอาคำสอน
นั้นนะ อันนั้นที่ท่านรู้เห็นจริงเอามาแนะนำตักเตือน นี่เป็นสาม
แล้ว คือถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะที่พึ่งจน
ตลอดชีวิต ไม่ประมาท ยกโทษ ดูถูก ไม่นินทาว่าร้ายด้วย
ประการต่างๆ มีเพียงสาม

ข้อที่สี่ เชื่อกรรม เชื่อผลของกรรมดังอธิบายให้ฟังมาแล้ว ไม่
ถือมงคลตื่นข่าว คือเชื่อกรรม เชื่อผลของกรรม ไม่ถือโชคลาภ
ไม่ถือเครื่องรางของขลัง ดังอธิบายให้ฟังแล้ว เห็นว่าตนทำอัน
ใด ตนได้อันนั้น เราทำดีก็ได้ดี ทำชั่วก็ได้ชั่ว จะให้ใครแก้ไม่ได้
จะมาแก้เพราะขอให้ไม่ได้ บางคนนั้นถือนั่น ถือกะทั่งจนว่า
เจ้ากรรมนายเวรไปโน่นอีก ทำบุญให้เจ้ากรรมนายเวร ให้ละ
กรรมละเวร อย่าให้เป็นกรรมเป็นเวรต่อไป อันนั้นก็ไม่ใช่ เจ้า
กรรมนายเวรที่ไหนมันจะรับรู้ เราทำด้วยความอิच्छาริษยา ด้วย
ความโหม้นสน้อยใจ ทำกรรมอะไรต่างๆ ทำด้วยจิตเจตสิกอันที่
แก่กล้าแรงที่สุด มาทีหลังรู้ตัวว่า จะไปขอให้อโหสิกรรมให้ มัน
จะรู้เรื่องอะไร คนจะพ้นจากกรรมจากเวรกันได้ที่ต่อเมื่อยังมีชีวิต
อยู่ให้อโหสิกรรมกันได้ที่เท่านั้นเอง ตายแล้วไม่ได้หรอก มันไม่
ทราบว่าเป็นเปรตโลก มันไม่ทราบว่าไปอยู่ไหน อายุยืนนานแสน
นาน เราตายอีก แล้วชาติก่อนชาตินั้นก็ไม่มีรู้ไม่เห็นกัน ในเมื่อ
แล้วเห็นอยู่ดี ๆ เนี่ยแหละ อโหสิกรรมให้กันเสีย อันนั้นนะจะพ้น
กรรมได้ จึงว่าคนเราเกิดขึ้นมา ให้อภัยกันเสีย ถึงผิดพลาดอะไร

กันนิดๆหน่อยๆ ก็ยังให้อภัยกันเสีย ดีกว่าที่จะไปเสวยกรรม
ข้างหน้า ไม่รู้แล้วรู้รอดกันซักที อันนี้เชื่อกรรม เชื่อผลของ
กรรม นี่เป็นข้อที่สี่

ข้อที่ห้า ไม่ทำบุญนอกพุทธศาสนา คือทำบุญอย่างศาสนา
ริสเตียน อิสลามอะไรต่างๆ เค้มาบอกบุญบอกกุศล เราให้ไป
โดยฐานเป็นกันเอง เป็นเพื่อนเป็นฝูง แต่เราไม่ได้ถือว่าเป็นการ
ทำบุญ นั่นเราก็ถือว่าการทำบุญอันนั้นไม่ใช่ทำบุญให้ศาสนา
ทำบุญให้แก่บุคคล ในพุทธศาสนาให้ทำบุญให้พระพุทธ พระ
ธรรม พระสงฆ์ เพื่อบำรุงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อันนี้
เรียกว่าทำบุญในศาสนา อันนี้แหละ ห้าข้อนี้แหละ นับถือพระ
พุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะจริงๆ จังๆ จนตลอดชีวิต อันนี้
เป็นสามข้อ รวมเป็นหนึ่ง ไม่ถือมงคลตื่นข่าว คือเชื่อกรรม เชื่อ
ของผลของกรรม ว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว อันนี้เป็นข้อหนึ่ง ไม่
ทำบุญนอกพุทธศาสนา นี่เป็นข้อหนึ่ง รวมเป็นห้าข้อ

ข้อที่หก ถ้าคนนั้นเป็นคนเชื่อมั่นจริงจังในพระพุทธศาสนา
แล้ว ศีล ๕ ประจำตัวเป็นนิจ ไม่มีผิดเลย คนเชื่อกรรม เชื่อผล

ของกรรมจริงจังแล้ว ไม่กล้าทำความชั่ว ไม่ทำความชั่วก็มีศีล ๕
อยู่ประจำตัวเป็นนิจ อันนั้นเค้าเรียกว่า โสดาบันบุคคล โนนเลย
ขึ้นอริยมุมิ

คนในเมืองไทยของเรา ถูศาสนาไม่จริง ถูศาสนาไปนิดๆ
หน่อยๆ เกิดอุปัทวเหตุอะไร เกิดวิบัติขึ้นมาด้วยประการต่างๆ
ศาสนาไม่ช่วย โนนแน่ะ ไปโนนแน่ะ คือไม่จริง ไม่เชื่อตามผล
ของกรรม ใครจะไปช่วยได้ พระพุทธเจ้าก็ช่วยพระองค์ไม่ได้ คิด
ดูสิพระเทวทัตลูกศิษย์ก็ลึงก์อนหินลงมาจากบนภูเขามาทับหัว
แม่เท้าพระองค์จนเลือดห้อขึ้นมา พระเจ้าอชาตศัตรูก็ถูกพระ
ราชบุตรยี่ดราชสมบัติ เรียกว่าชบถ พระเจ้าปเสนะก็เป็น
อุปัฐากของพระพุทธเจ้าจริงๆ ก็ถูกพระราชบุตรชบถคือยี่ดเอา
สมบัติของพระองค์ได้แก่วิชูททกะ พระราชบุตรวิฑูททกะ
พระองค์ช่วยยังไงได้

นอกจากนั้นอีก ในตระกูลของพระองค์ ศากยะราชในกรุง
กบิลพัสดุ์ มีศีล ๕ ประจำเป็นนิจ ยอมสละชีวิตวิฑูททกะไปรบ รบ
ก็ยังไม่ใส่กระสุน ยิงกัน ยิงด้วยปืนผาหน้าไม้ แต่ไม่ยอมใส่ลูก

กระสุน ในผลที่สุดวิทูททะวะชียีชะจนเรียบหมด นั้นหละยอมสละ
ชีวิตจริงๆ ในเริ่มต้นที่วิทูททะวะจะไปรบที่แรก พระองค์ก็พิจารณา
แล้วว่า เอ็ง จะไปช่วยได้ประการใด ไปสกัดทาง ดักอยู่กลางทาง
วิทูททะวะเห็นก็เข้าไปกราบทูลถามปัญหาต่างๆกับพระองค์ วิทูท
ทะวะก็ได้กลับ ชักสองหนสามหน หนที่สามเนียแหละ พระองค์มา
พิจารณาเห็นว่ากรรมของศากยราชเค้าเคยทำไว้อย่างนั้นจะต้อง
ฉิบหายอย่างนั้น พระองค์ก็เลยไม่ไป อันนี้ก็ทำเนายกไว้

พระโมคคัลลณะแล้วคราวนี้ โจรไปทูปเอาจนกระดุกเหล็ก
เป็นจุลไม่จุลหมด มีแต่หนังหุ้มอยู่เหมือนกับถุงข้าวสาร ท่าน
กล่าวไว้อย่างนั้น เบื้องต้นก่อนเขาจะไปทูปพระโมคคัลลณะ
พวกโจรเข้าไปปองร้ายท่านอยู่ถึงสี่เดือนล่วงไปแล้ว เค้ามาเวลา
ใดท่านก็เหาะไป มีฤทธานุภาพขนาดนั้น มาครั้งใดก็เหาะหนี มา
ครั้งไหนก็เหาะหนี เอ็ง มันหลายครั้งหลายหนนี้ ถึงขนาดนั้นท่าน
ยังค่อยรู้เรื่องราวกรรมของท่าน ที่หลังเลยไม่หนี ปล่อยให้มันทูป
ชะจนเหล็กเหลวหมด แต่ด้วยอำนาจปาฏิหาริย์ด้วยฤทธิ์เดช

ของท่าน มาอธิษฐานกระดูกให้ติดประสานกันแล้วก็เหาะไป
กราบทูลลาพระพุทธเจ้านิพพาน

อะไรอย่างคนพวกเราสมัยนี้จะไปถึงมงายกันนักหนา รูป
องค์นั้นดี อาจารย์นี้ดี อะไรต่างๆ โอ้โห้ย ไม่ฟังเลยพระพุทธเจ้า
พระพุทธศาสนาสอนแล้วไม่รู้เรื่อง ก็น่าเห็นใจเพราะคนเราใครก็
ไม่อยากตาย เพราะคนเราใครก็อยากรวย ก็น่าเห็นใจหรืออก แต่
ควรที่จะพิจารณาตามที่พุทธศาสนาสอนไว้ อย่างครั้งหลังมา
เกิดอุปัทวเหตุต่างๆ ขึ้นมากลับเลยเสื่อมสูญเสีย จากการนับถือ
อันนั้น จากการนับถือครูบาอาจารย์ จากการนับถือ
พระพุทธศาสนา นี่เพราะไม่เห็นจริง ไม่เห็นว่ากรรมของตนจริงๆ
พระพุทธเจ้าสอนนั้นนะไม่ใช่สอนแต่เราอย่างเดียว พระพุทธเจ้า
ก็เป็นอย่างเดียวกับพวกเรา สาวกก็เป็นอย่างเดียวกับพวกเรา
ใครจะไปห้ามปรามได้

ตัวนี้เกิดขึ้นมาแล้วเรียกว่ากรรม อธิบายให้ฟังอย่างนี้ ยัง
เหลืออยู่เรียกว่าเศษกรรม ยังเป็นตนเป็นตัวนี้เรียกว่าเศษกรรม
เศษกรรมนี้ยังต้องติดตามอยู่อย่างนั้น กรรมจะต้องติดตาม เมื่อ

มีเศษเมื่อไรมันก็ต้องติดตามเพราะใช้กรรมอยู่แล้ว ยิ่งไงก็ไม่พ้น
จากเงื้อมมือของกรรม ที่จะพ้นจากเงื้อมมือของกรรมเพราะ
จิตใจไม่มีตนมีตัวนั้นต่างหาก มันจิตใจนั้นนะมันไม่มีตนมีตัว
หรืออก ที่จะพ้นจากกรรมนั้นเพราะใจนั้นแหละ ครั้นใจมายึดมา
ถือนี่อยู่ มันก็ยังเป็นกรรมเป็นเวรนี่อยู่ ครั้นใจไม่ยึดไม่ถือ มัน
ปล่อยวางเสียแล้ว นั่นแหละจะพ้นจากกรรม กรรมตามไม่ทันแล้ว

เพราะใจไปยึด มันถึงได้กระเทือนถึงใจ ถือว่ากว่ามึง ถือว่า
เราว่าเขาอะไรต่างๆ มันไปยึด มันก็เลย มันทำอันนี้จริงหรืออก ตัว
กรรมนี้เศษกรรมนี้จริง แต่ไปถึงใจ กระเทือนถึงใจ เศร้าโศก
เสียใจอาลัยอาวรณ์ ไม่พอออกพอใจสารพัดทุกอย่าง
เกิดขึ้น กิเลสเกิดขึ้นมา โนนนะไปเกิดขึ้นที่ใจ ตัวกายไม่มีกิเลส
แต่เป็นเหตุให้เนื่องถึงใจ ถ้าเมื่อใจนั้นไม่ยึดไม่ถือ ปล่อยวางละ
ถอนได้ ส่วนกายอันนี้ถึงกรรมจะตามทัน ถึงเขาจะทุบจะตีจน
แหลกเหลวมันก็ช่างมัน อย่างพระโมคคัลลาเป็นต้น ไม่ถึงใจ ใจ
นั้นไม่ถึง ทุบแหลกเหลวจนกระดูกนี้เป็นจุลไม่จุลหมด แต่ใจไม่

ตาย ท่านยังอธิษฐานให้ประสานกันแล้วเหาะมากرابไหว
พระพุทธรเจ้า อันนี้เป็นตัวอย่าง

เพราะฉะนั้นคนที่จะพ้นจากทุกข์ได้ พ้นจากโลกนี้ได้ก็เพราะ
ใจอันเดียว จงยึดใจ จงถือใจนั้นเป็นสำคัญ จะมาเกิดก็เพราะใจ
จะมาเกิดกิเลสก็เพราะใจ เป็นทุกข์ก็เพราะใจ ถ้าใจไม่ทุกข์ ไม่
ยึด ไม่ถือ ก็ปล่อยทิ้งเสีย กายนี้ไปตามเรื่องของกาย ใจก็เป็น
เรื่องของใจ หมัดเรื่องหมดราวกัน เอาละอธิบายเท่านี้

กรรม ๒

ทุกคนใครก็ต้องการพ้นจากทุกข์ คือต้องการดับกรรมนั่นเอง
คือต้องการพ้นจากทุกข์คือต้องการดับกรรมนั่นเอง แต่ดับไม่ถูก
เหมือนกับไฟฟ้านี้แหละ โรงใหญ่มันตั้งก็กๆกระจายอยู่ทั่วหมด
ต้องการดับ ไปดับหลอดเล็กหลอดน้อย มันก็ดับได้เฉพาะอันนั้น
สิ แต่ไฟมันยังเดินอยู่อะดิ ดับต้นตอก็แล้วดับปั๊บหมด เปิดมันก็
ไม่ติดให้ ตัวกรรมเท่านั้นแหละเป็นเหตุ ถ้าจะดับทุกข์ก็ต้องดับ
กรรมอันนั้น อย่างอธิบายให้ฟังมาแล้ว ครั้นเมื่อไม่กระทำกรรม

คือคนพูด ใจนั้นไม่กระทำ จันท์ก็หมดเรื่องกันไป มันก็ดับหมด
เท่านั้น มีใจอยู่ตราบใด มันต้องทำอยู่ตราบนั้น ถ้ามีใจซะแล้ว
ดับตัวใจนั้นแหละ อันที่ไม่มีนั้นแหละ ดับตัวใจนั้นแหละ อันที่ไม่
มีนั้นแหละ ดับตัวใจตรงไม่มีใจนั้นแหละ กรรมมันก็ดับหมด ไม่
ไปต่อที่ไหน มันไม่เกิดอีก มันก็ไม่มีกรรมต่ออีกหละสิ จึงให้เห็น
ตัวใจ ตัวใจแท้

อะไรตัวใจที่แท้ณะ คือความไม่นึกไม่คิด ความรู้สึกอยู่แต่ไม่
นึกไม่คิด ให้ทำเป็นตัวอย่าง สาธิตให้ดูว่า เรากลั่นลมหายใจนะ
นะ ไม่หายใจ กลั่นชักพักหนึ่ง มันมีอะไรในทีนั้น ไม่ใช่สมอง
ไม่ใช่ประสาท ไม่ใช่เซลล์ ตัวนั้นมันมีอะไร มันไม่มีอะไร มี
ความรู้สึกเฉยๆ ไม่คิด ไม่นึก ไม่ส่งไม่ส่าย อันตัวนั้นนั้นนะตัวใจ
ตัวใจแท้ณะ แต่มันอยู่ไม่ได้นาน พอหายใจออกมันก็ไปตามเรื่อง
ตามรavnนั้นแหละ หัดตัวนั้น จับมันให้ได้เสียก่อน มันคิดมันส่ง
ส่ายไป อ้อ มันออกไปจากใจนี้ต่างหาก มันก็จิตนั้นนะ

สติควบคุมจิตนั้นให้อยู่ มันไม่อยู่ก็คุมให้อยู่มันนะ มันคิด
อะไร มันส่งส่ายไปทำไม มันปรุงมันแต่งอะไร ให้รู้เท่ารู้เรื่อง

รู้เท่ารู้ทันมัน อย่าไปรู้ตามมัน ให้รู้เท่าทันมัน ให้รู้เท่ากับมันเกิด
ก็ให้รู้เท่า คือให้รู้เท่าตัวมันนั่นเอง อย่าไปรู้ตาม ถ้ารู้ตามมันไม่
ทันหรือ ไปตามกัน ตามหลังมัน ตามกันมันไปไม่ทันหรือ
เหมือนตามรอยวัวร์รอยความเนี่ย ตามรอยสัตว์เนี่ย ถ้ามันรู้เท่านี้
รู้เท่าข้างหน้าข้างหลังหมด รู้ตัวเลย ให้รู้เท่าอย่างนั้น แล้วมันจะ
เข้ามาเป็นใจอีก จิตอย่างนั้นจะรวมมาเป็นใจอีก คราวหลังเมื่อ
มันจะคิดจะนึกจะปรุงจะแต่งก็รู้เท่าอย่างนั้น มันก็ไม่เป็นเหตุให้
เกิดก่อกิเลสต่างๆ อันนั้นมันจึงจะหมดกรรมหมดเวร จึงจะหมด
ทุกข์ มันจะสิ้นทุกข์ อยากสิ้นทุกข์ แต่ทำไม่ถึงทางสิ้นทุกข์ซักที
เราเกิดขึ้นมา โอ๊ย หลายภพหลายชาตินับภพนับชาติไม่ถ้วน แต่
อยากพ้นทุกข์ แต่ไม่ทำให้พ้นทุกข์ซักที เราทำขนาดนี้เวลานี้
อย่างที่อธิบายให้ฟัง จะชั่วครู่ขณะหนึ่งยังดีอยู่ ให้มันทำเอาให้
ชำนาญชำนาญ มันก็อาจสามารถที่จะระงับดับทุกข์ได้ ความโกรธ
เกิดขึ้น ความอิจฉาริษยาเกิดขึ้น กลั่นลมหายใจก็ดีเหมือนกันนะ
หยุดหายใจสักพักหนึ่ง ก็ให้เห็นตัวใจของเรา อ้อ ตัวใจไม่มีโกรธ

หรือก มีความรู้สึกแต่มันไม่โกรธ นั่นแหละ นั่นนะหัดดูบ่อย ให้มัน
ได้บ่อยๆ มันจะค่อยระงับได้ เอาละ ทำความเพียรภาวนา

ที่มา: <https://youtu.be/xJEWx6yZWQ8>